

Bouwkunst en urbanisatie uit de 19de eeuw met een visie op de toekomst, soms wel een tikkeltje met bijbedoelingen.

Vele architecten voelden zich aangetrokken door de bouwstijlen uit het verleden. De overheden behielden een uitgesproken voorkeur voor het strenge en plechtige neoclassicisme. De stadsvernieuwing, die onder de regering van Napoleon III door Baron Haussmann doorgevoerd werd, was gericht op de bevestiging van het staatsgezag en op het verhogen van de staatsveiligheid. Middeleeuwse wijken met smalle, bochtige straatjes werden gesloopt. De stad Parijs werd opengegooid met brede rechtlijnige boulevards, die snelle troepenverplaatsingen mogelijk maakten. Op strategische plaatsen werden kazernes gebouwd: door al deze maatregelen dacht men revoluties als die van 1830 en van 1848 te kunnen voorkomen. De urbanisatie van Haussmann legde Parijs tevens open voor het moderne verkeer.

De stad kreeg een nieuw uitzicht door de grootschalige verspreiding van het Boulevardhuis. De gebouwen langs de Rue de Rivoli, die onder Napoleon gebouwd werden door de architecten Percier en Fontaine dienden als model voor de nieuwe flatgebouwen. In het Boulevardhuis werden particuliere woningen gegroepeerd achter uniforme voorgevels. De benedenverdieping, met of zonder arcaden, herbergt winkels met grote uitstalramen, tentoonstellingsruimten, kantoren en werkruimten. De bijbehorende woningen liggen op de tussenverdieping. Op de tweede, derde en vierde verdieping wonen de welgestelde burgers in flats, die via centrale trappenhuizen toegankelijk zijn. De woonvertrekken liggen aan de straatkant. In de dakzone bevinden zich meestal nog twee verdiepingen. De woningen zijn er aanzienlijk kleiner, minder comfortabel en dichter bevolkt. De Boulevardhuizen zijn een typisch product van een maatschappij die alleen oog heeft voor economische belangen: het rendement van de investeringen primeert op het aanbieden van humane woongelegenheden.